

artistes

«Com a senyal deixo anar cendra,
a fi que en el retorn no surti de camí.»

JOAN BROSSA

Dolors Bosch, de sempre, ha estat un pal de paller, una artista resiliència, neta, directa, embeguda dels conceptes que forneixen l'art del nostre temps (i en aquest moment, també podríem concedir-li adjectius com ara forta, bona, delicadament atractiva...). Hem quedat de trobar-nos al seu taller del carrer de Juli Garreta de Girona, on cada dia s'enfronta als seus maldecaps, que sovint són els que tenim tots i els que la preocupen i ens preocupen: el feminisme militant; la família, de la qual també és militant; el treball diari, militant sigui amb les mans, sigui amb el pensament o sigui en la ignorància pregonada de sensacions que no vol, ni sap, fer seves. Bosch no para, no para, no para...

Dolors Bosch Agustí: l'art de la militància, la persistència i la resiliència

Text i foto > SEBASTIÀ GODAY

Sí, no para; ara prepara, sense aturall, l'exposició «Despullant la pell» a la Fundació Valvi, que li presenta el polifacètic Vicenç Altaió. Obres noves, triades d'entre les sèries en què ha treballat darrerament. Unes peces que provenen dels inicis artístics d'una Dolors Bosch Agustí (Girona, 1941) que semblaven els d'una ceramista més o menys artesanal, els d'algú que treballava el fang, que el modelava, que l'enformava, que el pintava. Tot forma, tot manual, tot estima; tot i tot en la baralla de l'artista mare enfrontada a l'artista artista que avui ja ha superat: l'artista vital que esdevé, després de cinquanta anys ininterromputs, una artista sense l'adjectiu primigeni de ceramista que l'arraconava, que no li feia justícia, que l'en-

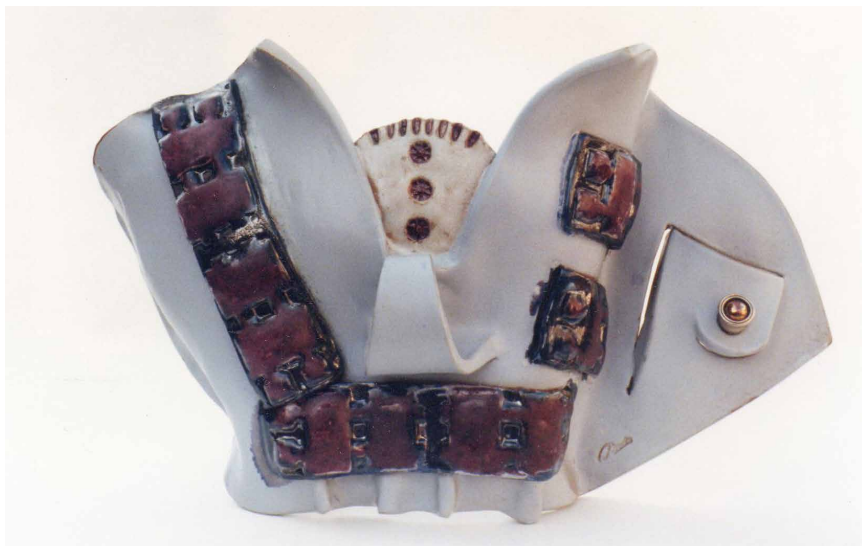
cotillava. En aquests darrers anys s'ha deixat anar i ha emprès l'expressionisme i certs automatismes escripturals i altres tècniques i modalitats artístiques que la fan més contundent en els conceptes en els quals vol incidir.

Filla de l'arquitecte Ignasi Bosch, propulsor del barri de Sant Narcís de

>> Capsimetria, 2003, ceràmica.
(Foto: CLAUDI VALENTÍ)

>> Copa, 1997, ceràmica.
(Foto: ARXIU DOLORS BOSCH)

>> Cuirassa de l'OTAN, gres, esmalt i didal, coccíó a 2.080 graus. (Foto: ARXIU DOLORS BOSCH)

>> Cúpula amb ou, 1999, refractari i porcellana, coccíó a 2.080 graus. (Foto: ARXIU DOLORS BOSCH)

Girona, la Dolors ha volgut que el seu catau taller fos un reducte on la creació en petit format amarés primer i molt extensament les ceràmiques enforades per ella mateixa, com la *Cúpula amb ou* de 1999, en què les formes que agafa el fang ens transporten a arquitectures llunyanes geogràficament i en concepte. Una peça que requereix destresa experimental i conceptual, perquè Bosch, de sempre, ha estat una dona amb un afany imparable de saber, de conèixer, de ser estimulada per altres creadors (Benet Rosell, Carles Santos) i sovint s'ha deixat guiar per poetes, com ara Carles H. Mor o Esther Xargay, que li ofereixen fórmules i viarans pels

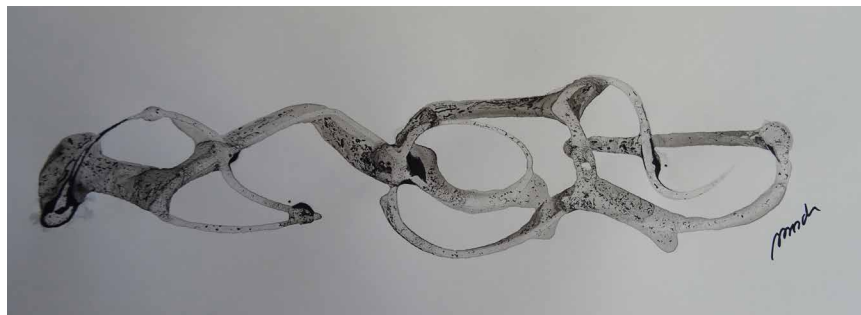
quals es pot moure amb agilitat creativa. Cap al final del segle passat, va poder intervenir en algunes ocasions en la decoració d'interiors d'alguns edificis col·laborant amb el recordat

Després de cinquanta anys ininterromputs, ha esdevingut una artista sense l'adjectiu primigeni de ceramista que l'arraconava, que no li feia justícia, que l'encotillava

decorador Manel Baulida, en una variació singular.

A més, ha col·laborat amb grups d'artistes a la República Txeca, Lituània, Finlàndia, la Bretanya, i en el col·lectiu Memé Detràs, que l'han enriquit a ella i als quals ella ha enriquit. Tal com proclama, ella no és una ceramista alquimista, una ceramista immersa en el procés químic, físic, ceràmic, que es fixi en temperatures o productes químics; no, després d'investigar una tècnica i d'haver-ne trobat el desllorigador, ella segueix i segueix en la creativitat formal, cal·ligràfica, en els tocs punyents amb què l'artista ha de revestir la tècnica, per més complicada que sigui. Li interessa més el viatge en una geografia o una altra que sap que serà una font flamant per a la creació.

Darrerament, l'obra de Dolors Bosch s'ha decantat cap a instal·lacions en què clarament s'expressen tota mena de crits en contra del món que ens aclapara, des de les superbes multinacionals fins a rèmores del passat encara no prou combatudes, com ara masculinisme de ferro o els feminicidis, que ara ja s'han detectat com un llast social. En totes les intervencions, sigui en pintura, en ceràmica, en fotografia o en dibuix, es pot anar seguint el rastre irrefutable de la seva cal·ligrafia pròpia, aquells gestos que descobreixen

>> Despullant la pell, 2021, tinta xinesa sobre paper. (Foto: CLAUDI VALENTÍ)

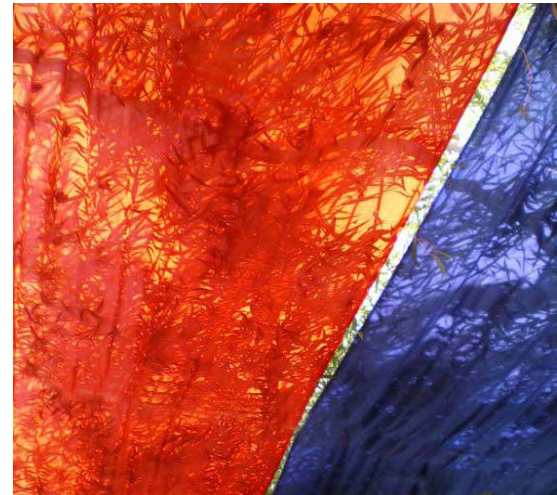

>> Fosses comunes, 2017. (Foto: CLAUDI VALENTI)

En totes les intervencions, sigui en pintura, en ceràmica, en fotografia o en dibuix, es pot anar seguint el rastre irrefutable de la seva cal·ligrafia pròpia, aquells gestos que descobreixen l'autoria d'una obra

l'autoria d'una obra, els colors idèntics mesclats entre formes, de vegades anàrquicament. També n'hi ha d'altres, com la sèrie ceràmica dels «Sideròlits» de 2017, en què la bellesa de la forma per la forma es fa evident, o les «Fosses comunes» de 2017, en què aprofundeix en la vergonya de l'oblit per l'oblit per fer-ne bàlsam per als responsables últims.

Amb Dolors Bosch ens uneixen molts records i alts i baixos dels quals no cal relatar-ne detalls, i m'agrada evocar la corbata de seda que va dibuixar a mà i em va regalar i que encara conservo, com també la mitificació d'un espai empordanès que mai vaig conèixer, però que ella descrivia com un paradís on tot era creativitat: Valldevià. I evaquem, des de distintes perspectives, la capacitat comunicativa que l'escultor Xicu Cabanyes va fer irradiar des del seu bosc de Can Ginebreda amb la Dolors com a mestra de cerimònies, sopars intensos, inoblidables, artistes i poesia, empeltats de gastronomia i amistat, perquè en Xicu en això és un mestre. I recordem els anys àlgids de les galeries de Girona, el palau de Caramany o, més tard, la de Rosa Pous, sortida de l'anterior. O el mestratge estimulador de Fita dels anys setanta i vuitanta. I sempre hi ha un record al cap i al cor de la Dolors per a la seva mare, Maria Salut Agustí Masó, garrotxina, morta amb cent sis anys, ceramista i, com la Dolors, oberta a tota mena de creativitat, i que va ser qui des del principi va inocular la llavor de l'art en la seva filla, que li professa una admiració reverencial. I parlem dels estralls de la COVID-19, dels darrers tropells de salut, del seu marit Miquel, dels fills, dels germans. Dolors Bosch Agustí no es dessuca mai; flueix, resilient, vivaç.

>> Fulles i transparència, 2009, fotografia. (Foto: ARXIU DOLORS BOSCH)

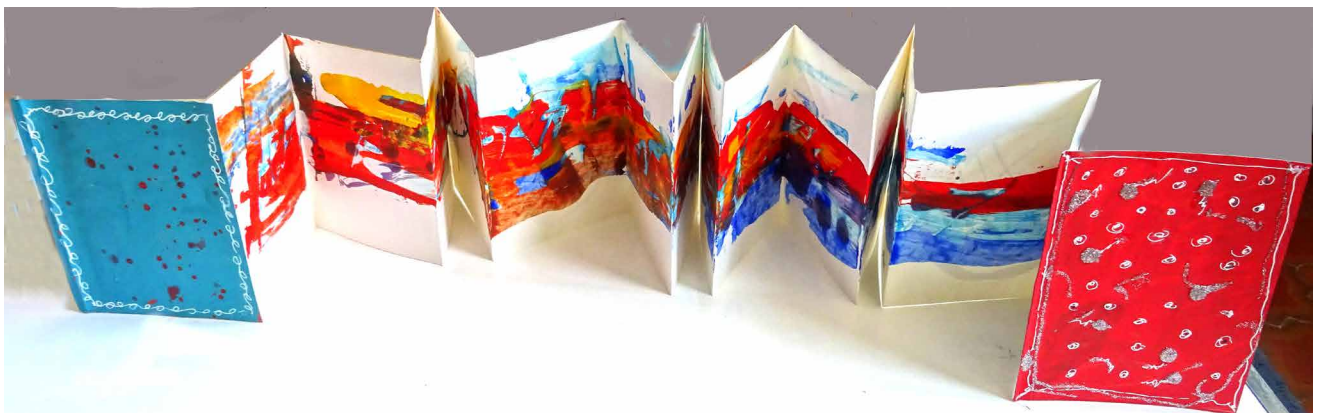

>> Llibre d'artista, 2021. (Foto: CLAUDI VALENTÍ)

Per saber-ne més

<http://dolorsbosch.blogspot.com>

<https://www.arteinformatado.com/guia/f/dolors-bosch-agusti-13899>

>> Reliquiara, cara A, 2004, refractari i porcellana, coccio a 2.080 graus. (Foto: ARXIU DOLORS BOSCH)